

Ey!...

Yüksek tonda yazıp konuşmayı seviyoruz.

Sesimizi ne kadar yükseltirsek o kadar etkili olacağımızı düşünüyoruz.

Araya hakaretimsi sözler, ya da düpedüz hakaretler yerleştirdik mi, taşı tam gediğine oturttuğumuzu sanıyoruz.

Siyaset dilimiz hemen hemen bütünüyle böyle.

Bu yüksek sesle, hakaretler savurarak konuşma merakı Tayyip Erdoğan'la zirveye ulaştı.

Ağzını açtı mı biliyorsunuz ki bağırarak.

Arada bir yumuşak perdeye geçti mi bunun da yüksek tonlara hazırlık olduğunu anlıyorsunuz.

"Ey!.." retoriği kahramanlık edebiyatımızla başladı:

"Ey mavi göklerin kızıl ve beyaz süsü!.."

"Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker!"

Bu "ey"lerden günümüz siyasetinin ey bilmem kimlerine geldik...

Ve bu arada, Ey Amerika, ey Fransa, Ey Almanya vb...

Hadi bir ey de benden olsun, Mehmet Akif'e nazire olarak:

"Ey bu topraklar için toprađa düşen!.."

Bir karış toprağın var mıydı yaşarken?"

Tabii burada ironi yapmış oluyoruz.

Günümüzde siyasetinin de, edebiyatının da , günlük yaşam kültürünün de epeyce uzak düştüğü bir zekâ ve üslup özelliği olarak...

Son birkaç haftadır dar bir çevrede de olsa alevlenmiş görünen Batı mı-Avrasya mı tartışmaları da bu üsluptan nasibini alıyor.

Bazı yazılarda yazılarımdan alıntı yapılarak ve adım anılarak, bazılarında ima edilerek tartışma taraflarından biri gibi gösterildiğim den, bir şeyler söylemem kaçınılmaz oldu.

Sadece ima edildiğim, ya da öyle sandığım yazılardan, ben de izninizle yazar adı vermeksizin söz edeceğim....

Çok değer verdiğim, öğretim üyesi bir yazar arkadaşım, "Medeni Dünya Yanılsaması" başlıklı yazısında , özetle, benim aydınlanma değerleri dediğim Batı değerlerini savunanların "Dünyaya bir önceki yüzyılı, yani ulusal kurtuluş ve sosyalizm çağını pas geçerek baktıklarını" söylüyor.

"Varlığı, yaşamın anlamını" bu değerlerde bulduklarını ileri sürüyor.

Bunların "anavatanda"(yani bu ülkelerin kendilerinde de) terk edildiğini, aslolanın Batılı gibi yaşamak değil haysiyet ve şerefi ile yaşamak olduğunu söyleyerek kendisi gibi düşünmeyenleri dolaylı yoldan da olsa haysiyetsiz ve şerefsiz olmakla suçluyor.

Türkiyeci olmak bu kadar mı zor diye soruyor...

Aynı yazar, üstelik sahibin sesi medyada övgüyle söz edilen "Batıcı Olmak" başlıklı bir başka yazısında, böylelerini "Erdoğan diktatörlüğü ve iktidara muhalefet" mazereti arkasında "emperyalizm gönüllüsü" diye adlandırıyor.

Entelektüel birikiminden kuşku duyulamayacak bir başka yazar ve siyasetçi arkadaş, Türkiye'nin Batı Asya ve Avrasya'daki konumuna yerleştini... bu gün icatların,ufukları aydınlatan kültür ve sanatın, özgürlüklerin Asya'da olduğunu ileri sürerek farklı düşünenleri "...tek dişi kalmış medeniyetin kapı kulları" diye adlandırıyor...

Yüksek dozda heyecan ve ağır suçlamaların bence doğrularını da gölgelediği bu görüşler üzerine düşündüklerim özetle şöyle:

Ulusal kurtuluş ve sosyalizm değerlerinin temellerinde de aydınlanma değerleri vardır.

Bu değerler AB'ye, hele NATO'ya hiç indirgenemez... Anavatanlarında terk edilmiş olmaları değerlerini eksiltmez, önemlerini azaltmaz. Kaldı ki insan hakları evrensel bildirgesinde sıralanan bu temel ilkelerin en örgütlü olduğu, içselleştirildiği toplumlar yine de Batı toplumlarıdır. Mustafa Kemal'in, dolayısıyla cumhuriyetimizin, ideolojisi (tıpkı ulusal kurtuluş, anti emperyalizm, bilimsel sosyalizm gibi evrensel nitelikteki) bu değerlerle yoğrulmuştur. Onlardan sapış, onları küçümseyiş, yok oluş demektir... Türkiye Batı'dan kopmaksızın bütün dünya ile iyi ilişki içinde olabilecek yetenektedir. Gerçek Türkiyecilik bunu bilmek, bunun için çalışmaktır...

*"Diktaya ve iktidara muhalefet mazereti"ne gelince...
Bu bir mazeret değil,en yakıcı sorunumuzdur.
Bu günkü iktidarın siyaseti Türkiye koşullarındaki
Humeyniciliktir...*

Ey!...

*Koşullar oluştuğunda daha da kötü olacaktır...
Küçümsemeye kalkmak ölüme çağrı çıkarmaktır.
Bu tartışmayı sürdürüelim...
Fakat lütfen hakaretsiz, suçlamasız...*